

Nagovor ob Božji besedi cvetne nedelje (A): [Mt 21,1-11; 26,14-27,66](#)

Pripravil: dr. Marjan Turnšek

Ob vživiljanju v dogajanje cvetne nedelje sem začutil, kako smo še velikokrat neodrasli. Obnašamo se kot otroci, ki v kratkem času popolnoma menjajo razpoloženje. Skoraj hkrati so veseli in v naslednjem hipu, že jokajo. So navdušeni, naslednji trenutek pa že naveličani in odklonilni. Takšne nas slika cvetna nedelja: »Blagoslovljen. /.../ Hozana na višavah!« (Mt 21,9). Nato pa: »Križan naj bo!« (Mt 27,22.23). Oba dela nas vabita, da razmišljamo o Jezusovi drži ponižnosti, tako na »oslu« kot na »križu«.

Pritegnilo me je vabilo na spletu (G. Piccolo), da bi pustil spregovoriti predmetom, ki so jih uporabili pri Jezusovem mučenju. Spomnimo se križa, ki ga nosimo pri molitvi križevega pota od postaje do postaje, na katerem so pritrjeni

ti predmeti. Vabim vas, da se z otroki pogovorite ob njih (morda tako, da ne poveste, za kaj gre – naj ugibajo med pogovorom). Predmeti ostanejo tako, kot so; govorijo s svojo razvidnostjo, preprostostjo in tudi z vso trdoto. Osebe se lahko skrijejo, spremenijo, lažejo. Stvari, predmeti pa nedvoumno kažejo, kako smo jih uporabljali, kaj smo z njimi storili. Ostajajo kot sledi zgodovine. Tudi v Kristusovem pasijonu govorijo stvari.

Mučeniško orodje, s katerim je bil Jezus mučen, govori že skozi vso zgodovino.

Od sv. Helene do danes. Naj spregovori tudi nam, kot da je v živo spremljalo dogajanje (kot v basni, ko stvari ali živali spregovorijo).

Denar

Prehaja iz rok v roke; nikoli ga ni dovolj. Ljudje hočejo vedno kaj novega. Nazadnje pa ne pomeni nič, čeprav ima »vrednost« - ga vsi dajejo iz rok. Uporablja se za kruh, a tudi za izdajstvo. Za miloščino, a tudi za prikrievanje zločinov. Takrat so ga dali v mošnjo in jo izročili Judu v tresočne roke. Čez nekaj časa se je znašel na tleh hiše, iz katere je izšel.

Gluho je zazvenel. Prezirali so ga. Prvič ga nihče noče, čeprav ni sam kriv, da je bil uporabljen za izdajstvo prijatelja. Zbrali so ga z nogami in ga zamenjali za pokopališko njivo.

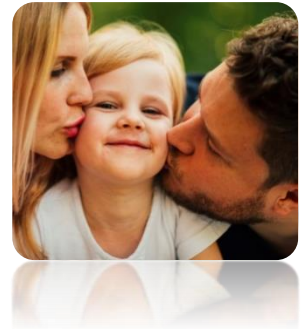
Kruh

Dopoldne so kupili svežega za slavnostno večerjo. Zvečer je bil razlomljen. Znašel se je tudi v Judovih rokah in v njih obstal na sredi poti do ust, kjer so kot pribite obstale ob Jezusovih besedah. V obdanega z vinom, v katerega je bil pomočen, so vsi zrl. Ni bil praznični večer, ampak večer, poln žalosti. Sumničavi pogledi. Ostal je sam. Vsi so odšli, čeprav je bila noč.

Poljub

Po navadi skrit, strasten, včasih formalen, a nikakor namenjen, da bi bil znamenje izdajstva ... Judove ustnice so bile ledene, Jezusovo lice mirno in iskreno. Jezus ga čuti kot meč, a se pusti »zabosti«, ne da bi se umaknil. Govoril naj bi samo o ljubezni, a tu poljub postane hinavec, pokvarjenec, nezaželen. Njegovo mesto je v pesmih ljubečih, v molitvah pobožnih, v strahovih mater, nikakor pa ne bi smel pomeniti konec neke ljubezni, prijateljstva.

Meč

Umoril je že veliko ljudi. Kriv je. A je nekaj, kar rani še bolj: besede, odsotnost, pogledi, sodbe, zatajitev, izdajstvo ... Včasih ga skrivajo, da ga potegnejo ven, ko je potrebno: ob grožnji, v prestrašenosti in iskanju pravice. Kot v tistem večeru v Getsemaniju. Dobro bi bilo, da bi naj pozabili, a človekovo srce je polno nemira. Tisto noč je Učitelj popravil škodo, ki jo je povzročil meč. Čeprav si slednji domišlja, da je nepremagljiv, je bil tisti večer premagan z ljubeznijo.

Petelin

Ni kriv, da ob pojavu jutra zapoje; to je v njegovi naravi. Vzhajajoče sonce in zarja sta mu lepi, sonce ga ogreje, veselje do življenja se pojavi. In takrat prične peti, vriskati, klicati. Vse bi rad prebudil, da bi videli rojstvo dneva. A ljudi to moti, preklinjajo ga, raje ostajajo v temi, nočejo ponovno začeti. Morda so utrujeni, leni, ali pa jih je strah pred tem, kar bo dan prinesel. Tisto jutro se je tudi Peter vznemiril ob njegovemu petju. Peter – Skala je obstal ob tem petju vkopan kot skala. A je končno dojel, da se v tistem jutru vendarle pričinja v njegovem življenju nekaj novega.

Voda

Nalili so jo v umivalnik in jo postavili na tribuno na trgu pred množico, ki je še nikoli ni videla. Pilat se je zjutraj že umil. Zakaj je sedaj spet pred njim. Lahko umije roke, ne more pa vesti. Iluzija! Pilatu lahko pokaže obraz, ko se skloni nadnjo, kot je prejšnji večer pokazala Jezusu njegov užaloščeni in trudni obraz, ko je prijateljem umival noge. Vržejo jo proč, a s seboj odnese le zemeljski prah z rok, ne pa greha srca.

Trnjeva krona

Manjkala je samo še ona. Kristusu so dali trst v roko in ga ogrnili s škrlatnim plaščem. Ni navajena, da bi jo polagali na glavo za igro, še najmanj takšno. Je nekaj dragocenega in zasluži spoštovanje. A tokrat na Jezusovi glavi ni iz zlata z diamanti. Je iz trnja. Nenavadno: namesto da bi prinašala čast, povzroča bolečino; namesto oblasti zasmeh. A se ni še nikoli čutila bolj dragoceno in nepremagljivo. Ljudje imajo čudne ideje o sebi; se preoblačijo, nosijo kostume ... Ob Jezusu je spoznala, da se nahaja dostojanstvo vsakega v notranjosti. Njegova moč je v kamrici njegovega srca, ne v obleki, ki jo nosi.

Križ

Je težak. Če bi mogel jokati, bi takrat napolnil s solzami pot na Kalvarijo. Bil je na njegovih ramah. Rad bi se naredil lažjega, a je težak. Pritiskal ga je. Vrgel na tla. Prosi odpuščanja, da teži. Rad bi sestopil, se postavil ob stran, a so ga prepričali, da je del življenja. Na koncu ostane vedno sam, saj vsi zbežijo. »Predstava« ne traja dolgo. Potem ostane tam. V dežju, v samoti, sam ... Doživlja zadnje stokanje, poslednje krike. Telo ostane pritrjeno, kljub neuspešnim poskusom, da bi padlo z njega. Samo usmiljenje koga drugega ga lahko reši boleče prisotnosti. Vabi, da bi kdo izpulil žebelje; osvobodil to viseče telo. Ni on konec zgodovine.

Grob

Pravijo, da je večkrat podoben življenju: brez svetlobe, zraka, s popolno tišino ... Tisto pozno popoldne so ga zaprli z veliko skalo. Ni več prehoda. Brez upanja na spremembo. Tako bo za vedno. Spada k njegovi naravi. Tako mu je dobro. Ne želi si spremembe. Kar se dogaja zunaj, ga ne zanima. Opazuje le to, kar razpada, se použiva v sebi: telo, ki postaja prah. Drugega ni v njem. Morda je kdaj menil, da obvladuje življenje. A ne. V njem življenje ni nikoli obstalo! V njem je praznina, odsotnost ... Življenje je drugje!

**Danes, v času poročil o poteku pandemije,
ni težko okoli sebe prepoznavati dogajanja,
ki govori o Jezusovem in človeškem trpljenju.**

**Vse kliče vsakega na njegovo lastno pot
spreobrnjenja,**

ki jo hodi še posebej od pepelnice naprej.

Kdor hodi po njej iskreno, ga vodi v življenje

...

